

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Τί ἐννοεῖ τοῦτο, τέκνον μου; Τί κάμνεις ἐδῶ; καὶ τί θέλεις εἰς τὴν θύραν ταύτην κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν τῆς νυκτός; ἠρώτησεν τὴν ἐκπεπληγμένην Χαϊδὴν ὁ κ. Σῆσμαν.

— Λευκὴ ὡς χιῶν ἐκ τοῦ φόβου ἡ Χαϊδὴ ἀπεκρίθη διακριτικῶς, ἀλλὰ μὲ φωνὴν μόλις ἀκουσμένην, «Δὲν γνωρίζω!»

— Ἡ περιστασις αὕτη ἀνήκει εἰς ἐμέ, φίλε μου, ἐπρόσθεσεν ὁ ἰατρός. — Πήγαινε λοιπὸν κάθησαι εἰς τὴν πολυθρόναν σου καὶ ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ φέρω τὸ κοράσιον εἰς τὸ δωμάτιόν του. — Ταῦτα εἰπὼν, ἔβαλε τὸ περιστροφὸν του εἰς τὸ θυλάκιόν του, καὶ λαβὼν τὸ τρέμον κοράσιον ἐκ τῆς χειρὸς, τὸ ὠδήγησε μὲ πολλὴν τρυφερότητα εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἄφου εἰσῆλθε μέσα, ὁ ἰατρός ἐπῆρε τὴν Χαϊδὴν εἰς τὰ γόνατά του καὶ ἀφου

τὴν ἐχάιδευσεν καὶ μὲ φιλόστοργον τρόπον καθησύχασεν τὸν φόβον τῆς, — «Τώρα, εἶπεν, ὁποῦ δὲλα ἔχουν πάλιν καλῶς, εἰπέ μου ποῦ ἐσκόπευες νὰ ὑπάγῃς;»

— Πουθενά! ἀπεκρίθη ἡ Χαϊδὴ; οὔτε ἐγὼ αὐτὴ ἐπῆγα ἐκεῖ μόνη μου — ἀλλ' αἰφνιδίως εὐρέθηκα ἐκεῖ χωρὶς νὰ ἤξεύρω πῶς.

— Καλὰ! ἀλλὰ δὲν ὠνειρεύθης τίποτε τὴν νύκτα;

— Μάλιστα, πᾶσαν νύκτα ὠνειρεύομαι τὸ αὐτὸ

πρᾶγμα· νομίζω ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τοῦ παπποῦ μου, καὶ ὅτι ἀκούω τὸν ἄνεμον νὰ σφυρίζῃ εἰς τὰ ἔλατα καὶ τὰ ἄστρα νὰ φεγγοβολοῦν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ξεσηκώνομαι ταχέως καὶ ἀνοίγω τὴν θύραν τῆς καλύβης—εἶναι δὲ τὸσον ὠραία! ἀλλ' ὅταν ἐξυπνῶ εὐρίσκομαι πάντοτε εἰς τὴν Φραγκφόρτην. — Ταῦτα εἰπούσα ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Μήπως πονεῖς πουθενά; ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός· ἐδῶ εἰς τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀλλοῦ πουθενά;

— Πουθενά.

Μόνον ἐδῶ (δεικνύουσα τὴν καρδίαν τῆς) μοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι μία μεγάλη πέτρα καὶ μὲ βαρύνει πάντοτε.

— Μήπως ἐφαγες τίποτε καὶ σὲ κάμνει νὰ ξεράσῃς;

— Ὅχι — ἀλλὰ μὲ ἐρχεται πάντοτε νὰ κλαύσω.

— Καὶ τότε κλαίεις πολὺ;

— Ὅχι! Προσπαθῶ νὰ μὴν κλαίω, διότι ἡ κυρία Λουκία μὲ τὸ ἀπηγόρευσε.

— Ὡστε τὸ καταπίνεις ἕως οὐ ἐπανέλθῃ; Δὲν ἔχει οὖτω; ἐννοῶ! καὶ σὲ ἀρέσει νὰ μένης ἐδῶ εἰς τὴν Φραγκφόρτην;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ Χαϊδὴ.

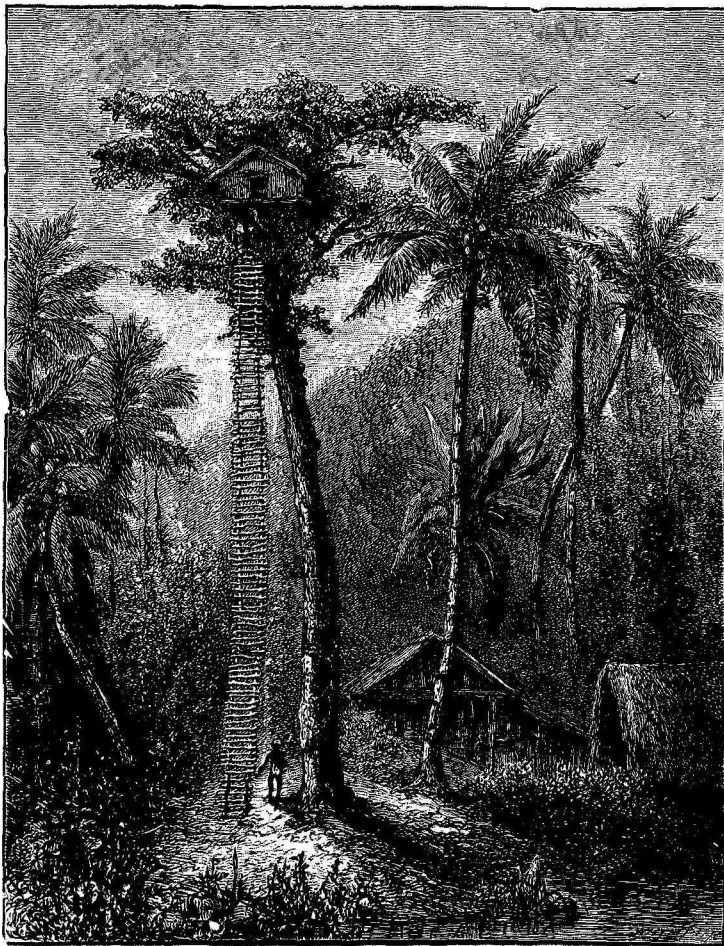
ἀλλ' ὁ τόνος μὲ τὸν ὁποῖον τὸ ἐπρόφερε ἦτο ὡς νὰ εἶλεν ὄχι!

— Καὶ ποῦ λοιπὸν ἐπιθυμεῖς νὰ ἦσαι; μὲ τὸν παπποῦ σου; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Ναί—πάντοτε μὲ αὐτὸν ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη, — ἀπεκρίθη ἡ Χαϊδὴ.

— Ἄλλ' ἡ ζωὴ ἐκεῖνῃ δὲν εἶναι τὸσον καλὴ, μοὶ φαίνεται — κοπιαστικὴ πολὺ, παρετήρησεν ὁ ἰατρός.

— Καθόλου! ἦτο ὠραία! Τὸσον ὠραία! καὶ

Κατοικία ἐπὶ τῶν δένδρων. (Ἴδε προηγ. σελίδα.)